

# MISJONS-RØSTEN

Lossalg 25 øre.

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 10-11.

15. mai 1942.

14. årgang.

## Disiplenes svakhet i prøvens tid.

«Han lå og sov bak i båten på en hodepute; og de vakte ham opp og sa til ham: Mester; bryr du deg ikke om at vi går under.» (Mark. 4, 30).

Han lå og sov leser vi. Ofte leser vi om at Jesus var trett og trengte hvile. Også her benyttet han den stille stund mens de satt over Genesaretsjøen å tok seg en hvile. Jesu sanne manndom kommer her tilsyne på en gripende måte.

Men for disiplene fortonte Jesu søvn i denne situasjon seg som en *merkverdig likegyldighet*. Nesten hysteriske går de bort og rusker i ham og roper: «Mester bryr du deg ikke om at vi går under!» To ganger leser vi om at Jesus ble beskyldt for likegyldighet og hver gang ble de andre beskjemmet. Først da han satt i templet midt iblant lærerne og hørte og spurte dem, og hans foreldre utbrød: «Barn, hvorfor gjorde du oss dette? I tre dager har vi ledt etter dig med smerte!» Da svarte det hellige barn: «Hvorfor ledte I etter meg, visste I ikke, at jeg bør være i min fars hus?» De hadde forsømt å lete der hvor de først og fremst burde ha ledt etter ham. Annen gang var i Betania, hvor han først ble bebreidet av Martha: «Mester bryr deg ikke om at min søster har latt meg alene om å tjene deg. Si til henne at hun skal hjelpe meg!» Da svarer Jesus: «Martha! Martha! du gjør deg strev og uro med mange ting, men ét er nødvendig, Maria har valgt den gode del, som ikke skal tas fra henne.» Den tredje gangen det er her hvor han av disiplene beskyldes for likegyldighet. Svaret er at han reiser seg i sin velde og roper ut sitt veldige: «Ti og og vær still!»

Istedenfor å være et bevis for likegyldighet var Jesu søvn et bevis for

hans fullstendige *sinnstro og likevekt*. Han var alltid situasjonens herre. Det burde ikke forskrekkes, men derimot oppmuntret disiplene at Jesus tok det så med ro. Kunde han være rolig, kunne vel de det også, for deres skjebne var sammenlenket med hans. Merk også at han lå bak i båten, altså ved roret, og det er en herlig tanke at:

«Han sitter selv ved styret, og trenger ei los eller tolk, og trelle han aldri har hyret, men bare frivillige folk.»

Det var ombord på et stort skip. Det raste en veldig storm og passasjerene var svært oppskremt og redde. De var nedenunder allesammen og satt og så forskrekkes på hverandre og en av dem stolpre seg oppover trappen og opp på dekket. Om en stund kom han ned igjen, og han så så fornøyet ut at de andre passasjerer spurte ham om situasjonen: «Å, sa han, det er ikke så farlig, jeg har sett losens ansikt, og han smilte.» Han mente at kunne losen smile under disse alvorlige omstendigheter så var situasjonen ikke så håpløs allikevel. Slik burde synet av deres «los» rolige ansikt gjort dem glade og frimodige. Hvordan er det med deg som leser dette? Har du sett losens ansikt og har dette inngydt den hellige ro og hvile i din sjel?

«Kun et glimt av Jesus gjør, at all sorg og nød opphør. Istedenfor han tender, en hellig brann som brenner. Anden vitner klart, våker for han kommer snart.»

Disiplene gikk til ham og vakte ham, leser vi, og så sier de: «Mester, bryr du deg ikke om at vi går

under?» En tåpelig påstand. Om de gikk under så gikk jo han også, og det burde de han visst at ikke bølgen kunne oppsluke ham, vindens og stormens Gud. Han som hadde makt over vind og bølger, ham kunne ingenølge oppsluke. Det ville også ha vært imot Guds plan. De var bestemt til hans sendebud, hvordan kunne de bli oppslukt i Genesaretsjøen? Kunne noenølge sluke dem før Guds plan med deres liv var oppfylt? Og først og sist dette at de hadde Jesus ombord, det var borgen for at de sikkert ville komme helberget iland.

«Skal båten min søkja, må han fylgja med, men aldri skal Jesus og eg søkja ner.»

O du mistenksomme slekt, du vantro og vrang slekt. Alltid er vi ferdige til å tvile og være motløse. Vel vitende om våre egne feil og forsømmelser — er vi stadig oppskaket, mistenksomme og urolige til sinds — ser en røver i hver busk og en fare i enhver ting. Hvor vi er sene til å forstå og tro. Heller ikke av forrige erfaringer lærer vi synnerlig. Hva betydde vel denne situasjon de nå var oppi mere enn hva de før hadde opplevet. Hva betø en øyeblikkelig farefull situasjon der hvor de hadde himmelens og jordens Gud ombord i skipet? Allikevell så forbitres så ofte vårt liv av småting. Skjønt vi nyss på en underfull måte erfarte Herrens hjelp og bistand og frøse ut av vanskeligheter — allikevell — straks kjempen Goliat kommer fram i synskretsen — så er vi straks ferdige og glemmer at Herren fridde oss fra både løven og bjørnen.

Tiltross for de mest soleklare beviser på Guds godhet, de mest strålende tegn på hans faderlige omsorg, allikevell er vi straks ferdige til å tvile. Det synes som om vi har adskillig lettere for å tvile som for å tro. Akk, hvor ofte Herren er blitt miskjent av sine egne barn, hvor ofte han skuffes av oss, fordi vi er tro-

løse uten årsak. Han har jo aldri virkelig gitt oss noen grunn til å være troløse.

Jesus sier bebreidende til dem: «Hvorledes kan I være så vantro?» Man skulle tro at utfrielsen av en prøvelse skulle gjøre oss istand til å møte den neste med fritt mot; men nei, — for hver ny prøvelses storm som opprører vår lille andedam, så er det som om vi aldri skulle ha opplevd noe før og vi roper forskrekket med disiplene: «Hjelp oss Herre, vi går under!» Undrene må Jesus spørre: «Hvor er eders tro?» En mørk sky forespeiles i det fjerne og straks forespeiler vantroen oss død og undergang og vi sukker som David: «Jeg blir nok en dag bortrykket ved Sauls hånd!» Vi gjør et feilslag kanskje og straks hvisket sjelefienden inn i vårt øre: «Du kan likeså godt gi opp nå for det er forbi allikevel!» Enda du så mangfoldige ganger før har erfart Guds oppreisende og fornyende nåde, er du allikevel halvt om halvt tilbøyelig til å følge hans råd.

Hvor ofte har vi ikke opplevd hans hjelp i nødens timer og sett at han fyller vår kurv og vårt deigtraug, og allikevel så tviler vi ofte på vår trofaste fader og bedrøver hans ømme hjerte ved vår sure vantrossang.

Vanærer ham med våre tvil og våre mørke tanker og bekymringer. Straks Herren hadde skaffet Israel vann ut av klippen i Refidim og avhjulpet deres nød på denne underfulle måte, så begynte de øyeblikkelig å klage fordi de manglet brød. Er ikke vi også i slekt med denne israels hårde vantro slekt? Om ikke alt går etter vår vilje og etter vår bestikk så er det straks å ta vår tilflukt til denne usvikelige vane, å knurre og klage og lage pinlige situasjoner som om vi ikke hadde noen far i himmelen og noen venn å gå til i nødens stund.

Det viser seg når alt kommer til alt at vi er laget av samme slags stoff. Eter sin storslagne seier på Karmel finner vi den veldige ildprofet i den neste trefning, motløs og klyngende under en gyvelbusk, oppgitt og ferdig til å oppgi alt; Herre, ta nå mitt liv, for jeg er ikke bedre enn mine fedre!» Hvor var nå det store troesmotet henne, det han utviste på Karmels berg overfor Baåls og Astartes prester og profeter, hvem han endog hoverte over og spottet. Jakob uttrykker det slik:

«Elias var et menneske under samme vilkår som vi.» Her er hemmeligheten. Han var et menneske, et alminnelig svakt menneske av kjøt og blod likesom du og jeg. Det er bare så lenge Gud holder oss oppe at vi står; «for ikke i egen kraft er mannen sterk.»

Vi har så vanskelig for å være stille og bie på Gud. Tro bare på Gud og ikke sette vår lit til vår egen sjømannskunst eller andre hjelpekilder. Vi vil så gjerne hjelpe oss selv. Straks solen er borte tar vi fram våre usle talglys. Skjønt vi har erfart sannheten av disse ord: «Jeg er Herren din læge,» så er vi straks ferdige til å bruke opp alt det vi har på leger. Hvor lett vi har for å gå til Egypten etter hjelp og hvor fortvilet vi er når vi ikke finner hjelpen der. Tross utallige erfaringer av Herrens usvikelige trofasthet er vi straks rede til å støtte oss til de svake rørkjeeper, som straks sønderbrytes og gjennomborer vår hånd.

Men det er Guds vilje at vi skal forlate oss på ham, på ham alene. Han sier jo «Min nåde er deg nok og min kraft fullkomnes i din skrøpeligheit.» Velsignet er den mann som forlater seg på Herren og hvis tillit Herren er. «Ja, salig hver brudesjel som kommer opp fra ørkenen, støttende seg på sin elskede.» At din tillit skal være til Herren har jeg idag lært deg, ja deg.» Ordsp. 29 19.

Axel Nilssen.

### Heis flagget til topps!

Fru Havergal fortalte en gang:

«Like etter at jeg var blitt en kristen ble jeg sendt på en kostskole. Det forundre meg at jeg var den eneste på denne skolen som var en kristen. Jeg tenkte først at bekjenne Jesus her blant disse verdslige jentene kan jeg ikke. Jeg kan være en likeså god kristen for det. Men like etterpå kom jeg til å tenke: Når jeg er den eneste som representerer Jesus her, dess større grunn har jeg til å vitne om Ham straks. Og det gjorde jeg. På den måten vant jeg seier, fikk større kraft og kunne være til signing.»

Gud vil ikke la jordens konger, fyrster, herrer og vise stille verdensurets viser for seg, han vil selv stille den. Vi skal ikke si ham hva klokken er slagen, det vil han si oss.

(Luther).

## På pilgrimsferden.

Da bladets spalteplass nå er blitt mindre enn før har epistelen som undertegnede pleier skrive måte forkortes eller helt utebli. Det er så mye stoff som må gå foran.

Imidlertid går tiden og vi lever og Herren gir nåde fra dag til dag. Kan enda si: Hittil har Herren hjulpet. Det vitnesbyrde skal aldri forstumme; for hva som møter er Gud den evige uforanderlige og trofaste frelser og bevarer.

Møtene i «Misjonshuset» har gått sin gang. Det kunne vært ønskelig at flere hadde blitt frelste og at tilslutningen var større.

Lørdag 28. mars deltok jeg i møte på Greåker. Thorstensen og musikkvenner fra «Kristi menighet», Fredrikstad, deltok. Etter forholdene var det riktig bra med folk.

I påsken var det møter som vanlig i «Misjonshuset». Vi hadde besøk av Willads Hansen fra Torsnes og Alfr. Andreassen. 1. påskedag var jeg i Fredrikstad og deltok med vennene på «Salen». De har god søkning til møtene og mange ufrelste kommer på møtene.

Tirsdag 7. april begynte en ukens fellesmøter igjen her i Sarpsborg. Det var min tur å tale på søndagens to møter. Alle møtene holdtes i indremisjonens lokal «Bethania». Forsamlingenes egne predikanter talte og av fremmede predikanter hadde vi br. Kruse fra frimisjon og Alf Olsen fra indremisjon. Vi fikk se noen bøye seg denne gang også, men det var ikke den kraft over møtene som forrige gang. Uken avsluttedes med møte på Alvim bedehus, hvor samtlige predikanter fortalte om sin omvendelse. Det var et godt møte. En sjel overga seg til Gud.

Onsdag 15. april var vi innbudt på misjonsmøte hos frimisjon. Kruse og Axel Nilssen talte, deretter flere friske vitnesbyrd og undertegnede sluttet.

19. april var det stevne, hvor vi var samlet om arbeidet på de forsømte steder. Bra med folk og gode møter. Mandag 20. fikk jeg dele en liten feststund hos Thorvald og Anna Hansen. Br. Hansen fylte 60 år og vi hadde en riktig god stund sammen.

Onsdag og fredag deltok jeg på møter i Varteig. Onsdag hos Hilmar Handelsby og fredag hos Erik Luth-

de. Sø  
trofast  
«god in  
nene er  
også go  
forsømte  
taktfull

Lørdag  
godt me  
alltid de  
denen ga

Søndag

fikk vi  
Paus Jen  
til oppm  
ettermidd  
i Tune og  
Olaf Ry  
Kristian

Mandag

og godt

Det er by

les en ga

men og s

rer Guds

ledet fors

kirken» o

teressant

fra Frels

på den tid

Ja, nå l

signe der

har bare

vi hjemm

tilslutt.

Til «

«Jeg

jeg jev

Fikk ly

«Misjons-

ord som er

Da jeg s

ruten i Tr

ga Herren

med på vei

te seg red

disse dage

gelig fred

kan eie so

at Han, d

går foran

dringer. E

navn! Og

gers reise

kunne jeg

vært sine

Jeg fikk

venneflokk

betydelig s

Herren har

stedet i de

de. Søster Astrid Johnsen virker trofast i Varteig. Hun har fått en «god inngang» som vi sier og vennene er meget glad i henne. Hun er også godt skikket for arbeidet på forsømte steder, fordringsløs og taktfull som hun er.

Lørdag 2. mai hadde vi et riktig godt menighetsmøte. Det er jo ikke alltid det kan sies dessverre, men den gang var det i hvertfall det.

Søndag form. i «Misjonshuset» fikk vi et uventet besøk av br. N. Paus Jensen fra Oslo. Han deltok til oppmuntring og velsignelse. På ettermiddagen var jeg en liten tur i Tune og møtet var hos min svoger, Olaf Ryen. Br. Anders Holm og Kristian Lande var der.

Mandag hadde vi et riktig åpent og godt samtalemøte kl. 11 form. Det er byens predikanter som samles en gang i måneden og ber sammen og samtaler om de ting som hører Guds rike til. Denne gang innledet forstander Nordsven fra «Frikirken» om ledelse, og det ble en interessant samtale. Oberst Westbye fra Frelsesarmeen som var i byen på den tid deltok også i møtet.

Ja, nå blir epistelen for lang. Gud signe dere alle som leser dette. Vi har bare en kort liten tid og så er vi hjemme. Guds folk har det beste tilslutt. Halleluja! G. I.

## Til «Misjons-Røsten».

«Jeg vil gå foran deg, og bakker vil jeg jevne.» (Esaia 45, 2).

Fikk lyst å sende en hilsen til «Misjons-Røsten»s lesere med disse ord som er blitt så dyrebare for meg.

Da jeg skulle gå ombord i hurtigruten i Tromsø for å reise sydover, ga Herren meg disse herlige løfter med på veien. Og mens mange kjente seg redde og utrygge på havet i disse dager, ble jeg fylt med en usigelig fred og trygghet, som alene den kan eie som er forvissnet i sitt hjerte at Han, den levende almektige Gud går foran for å jevne bakker og hindringer. Priset være Hans dyrebare navn! Og da jeg etter en otte dagers reise satt hjemme i Veavåg, kunne jeg prise min Gud som hadde vært sine løfter tro. Halleluja!

Jeg fikk en god tid sammen med venneflokken i Veavåg som har øket betydelig siden sist jeg var hjemme. Herren har gjort store ting her på stedet i den senere tid. Flere staute

brødre og søstre er blitt frelst og ført i frihet, og vi tror at Herren vil fortsette å virke til sitt eget navns forherligelse.

For tiden er jeg i Skudesnes og besøker vennene her på «Eben-Ezer». Her står en flokk unge og eldre sammen i bønn til Gud om vekkelser og liv, og Han vil svare i sin tid med frelsende storverk. Halleluja!

Jeg har tenkt å reise omkring med det glade budskap ettersom Herren åpner vei. Ja, må Gud få bruke oss helt og fullt i sin store høst, da vi vet at tiden heretter er kort. Snart kommer Han som komme skal og Han skal ikke drøye. Amen!

Søsterhilsen.

Lilly Sævik,  
adr.: Veavåg.

## En sjelevinner.

Ved en anledning i Chicago så Moody en liten pike som sto på gaten med et spann i hånden. Han gikk hen til henne og innbød henne til sin søndagsskole, idet han fortalte henne hvor hyggelig de hadde det der. Hun lofte å komme den påfølgende søndag; men hun gjorde det dog ikke. I flere uker holdt Moody utkik etter henne og så en dag fikk han igjen øye på henne et stykke fra ham ute på gaten. Han satte kursen hen mot henne, men hun så ham og begynte å løpe sin vei. Moody fulgte etter henne. Hun gikk ned en gate og opp en annen, men Moody fulgte etter. Hun gikk gjennom en allé og inn i en annen gate, og Moody fulgte etter henne. Så for hun inn på en kro og Moody for etter henne. Hun sprang ut gjennom bakdøren og flyktet opp gjennom en trapp, og Moody fulgte etter. Hun styrtet inn i et værelse og Moody etter. Hun krøp inn under sengen, og Moody fikk tak i henne og trakk henne fram etter bena og ledet henne til Kristus.

Han fant ut at hennes mor var en enke som hadde sett bedre dager, men det hadde gått nedover med henne til hun nå bodde over denne sjapp. Hun hadde flere barn. Moody ledet moren og hele familien til Kristus. Flere av barna var framskutte medlemmer av Moodykirken inntil de flyttet derfra for så å bli framskutte medlemmer av menigheter andre steder. Da jeg var pastor for Moodykirken var dette spesielle barn, som han trakk fram under sen-

gen, blitt hustru til en av de mest framskutte menighetstjenere.

I det jeg for bare to eller tre år tilbake kom ut fra et billettkontor i Memphis, Tennessee, fulgte en vakker utseende ung mann etter meg. Han sa: «Er De ikke dr. Torrey?» Jeg svarte: «Jo». Han sa: «Jeg er den og den person.» Han var sønn til denne kvinne. Han var da en reisende mann og en av lederne i menigheten hvor han bodde. Da Moody trakk det lille barnet som lå under sengen fram etter bena, da trakk han hele familien inn i Guds rike, og evigheten alene vil åpenbare hvor mange etterfølgende generasjoner han derved trakk inn i Guds rike.

D. L. Moodys fortærende lidenskap for sjelene var ikke begrenset til slike som kunne være nyttige for ham i forbindelse med hans arbeid her eller der. Hans kjærlighet til sjelene kjente ingen klassebegrensninger. Han anså ikke personer. Det kunne være en jarl eller hertug eller det kunne være en uvitende negergutt på gaten — det var det samme for ham. Der var en sjel å frelse, og han gjorde hva den sto i hans makt for å frelse den sjel. En venn fortalte meg ved en anledning at den første gang han noensinne hørte om Moody var da mr. Reynolds fra Peoria fortalte ham at han engang fant Moody sittende i en av nybygger-skurene som var reist i den del av byen der vendte mot innsjøen, og som den gang kaltes «Sandøren». Han satt da med en negergutt på sitt kne. I den ene hånd hadde han et talglys og i den annen hånd en Bibel, og Moody stavet ordene (for på den tid kunne han ikke lese så godt) i visse skriftsteder under forsøket på å lede den uvitende negergutten til Kristus. Å, unge menn og kvinner og alle kristelige arbeidere — dersom dere og jeg var i brann for sjelene på det vis, hvor lenge ville det da være for vi hadde en vekkelser? La oss tenke oss at Guds ild faller i aften og fyller våre hjerter — en brennende ild som vil sende oss ut over hele landet og over havet til Kina, Japan, India og Afrika for å fortelle de forlorne sjelene frelsens vei.

Torrey om Moody.

# MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN  
I MISJONENS TJENESTE.

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned.

Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris er: I løstsalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos misjonsnærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

## Sølvbryllup.

Misjonsnærene Esther og F. O. Schrøder feirer sølvbryllup den 3. juni i år. Dagen tilbringes i deres hjem i Liaveien 16, Grefsen pr. Oslo.

## Schrødermisjonen.

Det er blitt en feil i kassererens adresse: Adressen er ikke Etterstadgt. 110, men Etterstadgt. 11 c II, Oslo.

## Ny kommisjonær.

I Eidsvoll kan «Misjons-Røsten» bestilles og kontingent betales til Robert Iversen, Nygård, Bøn st. Han har også bladet tilsalg.

## Bestill «Misjons-Røsten»

til noen sjuk eller fattig du kjenner. Bladet kan trygt legges i hendene på hvem som helst da vi forsøker å bringe så alsidig og aktuelt stoff som mulig. Vi har mange gode bidragsydere som skriver både til velsignelse, oppbyggelse og lærdom.

## Merk:

Sett tydelig navn og adresse på postanvisning eller brev når dere sender kontingent.

Abonnentens navn må stå, ikke hustruens, når bladet er bestilt i mannens navn eller omvendt. Det kan ellers regnes for ny abonnent.

Merk dette så vil tid bli spart, og mange feil utebli.

## Neste nummer

kommer ikke før ca. 15. juni. Av hensyn til pinsehelgen valgte vi å gi ut et 8 sidig nr. og på grunn av pappirrasjoneringen må vi da sløyfe et nr.

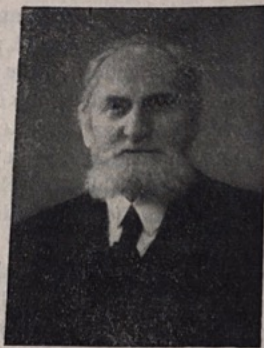
## Pinsestevne

hos Arnt Gresløs, Varteig, 1. pinsedag.

G. Iversen, Astrid Johnsen, Thorleif Carlsen, Guttorm Hansen m. fl. deltar.

Møter kl. 2 og 6. Mat medtas. Drikkevarer fåes kjøpt. Ale er velkommen!

## Martin Bjelkerud, Sørkedalen, 80 år.



En av de trofaste arbeidere i misjonen for Alb. M. Christiansen i Congo, br. Martin Bjelkerud fylte 80 år den 8. mai. Vennene som har deltatt i Congomisjonens årsmøte i Oslo og på misjonsfester og møter husker nok alle den kraftige, høyreiste gamle mann som alltid hadde noe godt å bringe fram når han vitnet. Hans lyse sind og faste håndtrykk glemmes ikke. «Misjonsbladet» som har vært så elskverdigg å låne oss klisjeen skriver om ham blant annet:

«22 år gammel ga han sitt hjerte til Herren. Et åndelig mørke hvilte dengang over bygden, og det var en uhørt ting at en av bygdens jevne folk skulle stå fram med vitnesbyrdet om en Gud som ikke vil noen synders død, men at alle skal omvende seg og leve.

Herren ga ham kraft til dette, og straks vokste flokken til en 5-6 stykker. I 1897 tok så den lille vennflokk det store skritt å danne Sørkedalens frie Misjonsforening etter

det Norske Misjonsforbunds prinsipper. Delvis som formann for denne har han da gjennom alle disse år vært en av de bærende krefter for denne virksomhet.»

Vi ønsker også den gamle Herrens tjener en lys og lykkelig livsaften og håper å få ha ham blant oss lenge enda.

## Vekkelse i Sætre.

Sætre 6. mai 1942.

Vil til oppmuntring for «Misjons-Røsten»s lesere innsende et lite referat fra de herlige frelsesmøter vi i de siste uker er blitt gjenstand for — av Guds nåde — her på Sætre. Valborg Gommerud har, ved Guds nåde, hatt en herlig tid her og Guds vekkende ånd har vært mektig tilstede i møtene og overbevist både ungdom og manndom om synd så over tjue stykker har overgitt seg til Herren. Så vi har en prektig ungdomsskare her nå som priser sin lod salig.

Vi ønsker at alle «Misjons-Røsten»s lesere tar disse dyrekjøpte sjeler med i bønn til Gud så de alle må bli bevart i Guds herlige frelse.

Broderligst

Simon Olsen.

## SPREDTE FELTER

### FRA «EBEN-ESER», ASKIM.

Det meldes fra Askim at de har det gildt i «Eben-Eser». Flere venner som sto på avstand er kommet tilbake og er blitt fornyet og deltar med liv og lyst. Det er bra med musikkrefter og Gud er god mot oss, skrives det.

### VED SKJEBERG STASJON

har det også vært en del vekkelse i vinter og flere er kommet over på Herrens side. Søndag 3. mai var det møte hos predikant O. Karlsen og flere av de nyfrelste kom der og deltok i møte med sine friske vitnesbyrd. Det er blant indremisjonen de er kommet med og vi gleder oss over at Guds sak går fram.

### I HOLMSBU

har evangelist Ersrud virket fra 17. februar til 17. mars sammen med predikant Jul. O. Frodesen. Det fortelles om god søkning til møtene og synlige resultater. Br. Ersrud har siden virket i Åsheim, Svelvik og Sætre.

FRA EI

Fra «

«Sider

fin tid.

frelste,

er god.

mar Ka

ske. V

dens Ka

besøk a

skoleun

med to

her ogs

stykker

Må Gud

og frels

kommer

I ASKE

har b

stor vel

møter v

selen og

let full

seg til C

det vær

Orlien f

så på e

SELLE

Ca. e

ligger e

Sellebal

i Fredr

I den se

net seg

Her ha

vår. O

unge m

Både

overfylt

FRA VI

FINNM

I et p

sen bla

Er n

tur til

glade b

sjeler f

lys. «C

fra sole

Han els

for drø

bake.

salig er

vite at

lig den

Her i

rolig.

Gud im

lighet o

fra det

kvegels

Fra «Arken», Eidsvoll, skrives:  
«Siden skjærtorsdag har vi hatt en fin tid. Flere har kommet og blitt er god. Amen! Vi har hatt br. Aiske. Vi fikk be med 3 stykker medens Karlisen var her. Så hadde vi besøk av br. Langmo fra Søndags-skoleunionen en uke og fikk da be her også en uke og da kom det 2 stykker, eldre og stabile mennesker. Må Gud velsigne og bevare dem alle og frelse mange flere. Denne uke kommer søster Schrøder til oss.»

## I ASKER

har brødrene i Kobbekvik virket til stor velsignelse i vinter. De har hatt møter ved Asker st., Heggedal, Kap-selen og Vollen. Det har vært samlet fulle hus og mange har overgitt seg til Gud. En fri samlende ånd har det vært over møtene. Forstander Orlin fra Filadelfia i Oslo deltok også på et møte.

## SELLEBAKK I BORGE.

Ca. en halv mil fra Fredrikstad ligger et lite vakkert sted som heter Sellebak. Her har pinsemenigheten i Fredrikstad hatt utpost i flere år. I den senere tid har de visstnok ordnet seg som selvstendig menighet. Her har flere overgitt seg til Gud i vår. Opptil 7—8 på møtene. Helst unge menn og kvinner.

Både på Torp og Selbak samler de overfylte hus og ber med sjeler.

FRA VESTRE JAKOBSELV,  
FINNMARKK.

I et privatbrev skriver br. Mathisen blant annet følgende:

Er nettopp kommet heim fra en tur til Sørvaranger med evangeliets glade budskap. Herren fører enda sjeler fra mørke til sitt underfulle lys. «Gud, Herren kaller på jorden fra solens oppgang til dens nedgang. Han elsker syndere til frelse og derfor drøyer Jesus med å komme tilbake. Verden ligger i det onde, men salig er det å leve i Guds løfter og vite at Jesus kommer snart. Lykkelig den som får være med Kristus.

Her i Jakobselv har vi det stilt og rolig. Bare så trist at folket står Gud imot. Må han i sin store kjærlighet og nåde ikke flytte lysestaken fra dette sted, men enda la vederkvegensens tider fra helligdommen

komme til sjelers redning og Guds folks oppbyggelse. De som kom med ifjor vår lever fremdeles med Jesus.

Vi har enda til det timelige livs opphold og slipper å lide nød. Vi vet jo ikke hva framtiden vil bringe, men det er godt å få regne med ham som sier: «Frykt ikke; for jeg er med deg. Se deg ikke engstelig om; for jeg er din Gud. Jeg hjelper deg og styrker deg og holder deg oppe med min rettferds høyre. (Esaias 41, 10).

Atter er solen kommet med lys og glans, men vinteren er fremdeles streng med snestorm og kulde. Takk for «Misjons-Røsten» som kommer regelmessig og bringer nyheter fra sør Norge om Guds rikes framgang. Det gleder alltid våre hjerter å se at sjeler frelses for evigheten.

Martha og Andreas Mathisen.

FRA VIRKSOMHETEN I  
NORD-NORGE.

Br. Godtvald Gundersen skriver bl. annet:

Her går det fremad. Sjeler frelses og Guds barn oppbygges og døpes i ånden. All ære til Jesus!

Det er så godt å kjenne at Jesus er med og styrker de svake. Jeg har så mange ganger kjent min avmakt og kraftløshet i denne gjerning, men har fått erfare at da jeg syntes jeg var svakest har Jesus vært min styrke. Han har sørget for legem og sjel til denne dag. Har nå vært på Espenes ca. 8 dager sammen med brødrene Olsen og Jakobsen fra Fredrikstad. Vi har hatt noen herlige møter. Jesus har vært nær og velsignet. Igår ba vi med en sjel.

Skal nå reise herfra til Tromsø og siden til Ramfjord. Sistnevnte sted har Herren besøkt med en herlig vekelse som enda fortsetter. Gud være lovet!

Synes Gud på en særskilt måte besøker Nord-Norge nå. Hvor en kommer er det åpent for Guds ord. Det er bare forlite vitner. Å, vi trenger å be høstens Herre å drive arbeidere ut i sin høst. Høsten er stor, men arbeiderne få.

Husk også oss i bønn. At Jesus må gjøre oss villige til å ofre oss for evangeliet; for også evangelister kan det være kamper å utkjempe. Vi har jo en egenvilje vi, likevel som andre folk. Ja, husk oss i bønn så vi må fylles med ild og kjærlighet fra Gud så han får virke i oss både å ville og gjøre.

Det er min bønn at Jesus må be-

søke dere sydpå. Vi trenger å vekkes igjen. Hvor er nøden og hungeren etter å se sjeler på kne for Gud? Vi er blitt egoistiske og så opptatt med oss selv. Mon om ikke det er den største fare for oss som er troende?

Må Jesus fortsatt velsigne og bruke dere.

Kjærlig broderhilsen.

Godtvald Gundersen.

## FRA DRAMMEN.

I Knofsgt. virker f. t. Arne Dahl. Han har også i forståelse med menigheten i Knofsgt. begynt med møter i lokale på Bragernes. Møtene på det nye sted skal han ha på dager da det ikke er møter i «Knoffen».

## Guds frelse.

Som spurven seg hever  
Og fritt seg beveger,  
Synger til skaperens pris.  
Slik får jeg meg heve,  
Jeg slipper å streve,  
For frelsen i Kristus er fri.

I nåden jeg lever,  
Gud selv det bereder,  
Velsignelse i overflod.  
Bordet er dekket  
Av marvfulle retter,  
Og sjelen blir mettet derved.

Så kan jeg da leve  
Og fritt jubelere,  
Gledes i Herren hver dag.  
Å — hvilken gåde,  
Frelst kun av nåde  
Ved troen på Golgata verk.

Velsignelsens strømme  
Vi vil da få kjenne,  
Når blott Herrens vei vi vil gå.  
I dåpen begravet  
Det Herren befalet,  
Skrevet i bibelen det står.

De herlige strømme  
Av pinsedags bølger  
Kjenne for alle som tror,  
Som Ordet vil følge  
Og villig seg bøye  
I ydmykhet ved korsets fot.

Som spurven seg hever,  
Mot skyen seg svever,  
Slik skal jeg meg heve en gang.  
Når bruden heimføres,  
Basunen skal høres.  
Gud — hold meg rede den dag.

Nærnes i april 1942.

Rolf Westlie.

# Den nye tids misjons banebryter.

Det var blitt en pinlig pause på prestemøtet. Hundrer par øyne ble misbilligende rettet mot den unge mannen som dirigenten hadde snakket til. Skånseløst stirret den ærverdige forsamlingen på dette frimodige mennesket. Jo da, nikkede de, dirigenten hadde rett. Den unge presten burde sette seg. —

Hvem var han? Hva hadde han gjort som slik skaket opp prestemøtet i Nordhampton i 1776? — Han hadde gjort den mest utilgelige av alle synder som kunne begås på et prestemøte: Han var kommet med en helt ny idé! En aldeles ny idé som ingen av de eldre prester hadde hørt om før.

Hvem han var, denne unge presten? Han var ikke prest — til annet enn helligdags. Til hverdags var han skomaker, men sikkert den merkeligste av alle skomakere i England i det 18. århundre. Og verkstedet hans var sikkert det underligste verksted i verden. Kikket du inn i det en dag, ville du snart se at den unge presten var ingen flittig skomager. Best som han slo et par plugger i sålen, kunne hans øyne drømmende stirre på en lærkule som hang over bordet. En lærkule! Du ville vel tenke det var en fotballgal skomaker som drømte om neste matsh... men så la du merke til at blikket hans vandret vekk fra lærkule og hen på et kart på veggen, et verdenskart. Men for et verdenskart! Det var fullstendig overklisset med papirlapper med en hel masse tall, folketal og antall kvadratmil. Og så du etter i den beskjedne bokhyllen hans, ville du se at boken om kaptein Cooks oppdagelsesreiser var flittig blitt lest.

Nei, lærkule var ingen fotball. Den var jordkloden. Det var jorden han stirret på når han kikket opp fra støvlene. Ikke bare England, ikke bare Europa og Amerika, men Afrika og Asia og Australia og alle øyene i de store hav. Og etter hvert som hans øyne dro på langferd rundt lærkule, tenket han på de mange merkelige folkeslag som kaptein Cook berettet om i boka si. Og da skjente det drømmeglans i skomakerprestens øyne der han stirret tryllebundet på jordkloden foran seg... til han med et rykk rev seg tilbake

til virkeligheten og verkstedet og slo enda et par plugger i.

Var det forskningsferd han tenkte på? Var det erobringstokt? Var det imperialistiske drømmer han systlet med? — Hvilken idé var det som vokste og vokste i hans sinn mens øynene hans gikk fra lærkule til verdenskartet?

Hadde du sett nærmere etter i bokhyllen hans ville du ha sett at den gamle Bibelen var den mest slitte. Og det var særlig et av versene som var kraftig streket under, det som sier:

«*Om evangeliet om Riket skal prekes over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folk. Da skal enden komme...*» — Og så tenkte han, skomakerpresten: Dersom Kristus skal kunne komme igjen, må evangeliet prekes for hele verden — for hele verden! Carey levde nemlig i de årene da adventtanken, gjenkomsttroen begynte å vinne gjenklang i den kristne verden. «Endetiden» var begynt.

Dette var det han hadde drømt om på verkstedet, og denne idéen — å sende ut misjonærer til fjerne, fremmede land — var det han kom fram med på prestemøtet. Og den idéen fikk hans velverdighet ordstyreren til skarpt og avvisende å befale ham: Sett deg ned, unge mann, set deg ned!

Men William Carey satte seg ikke ned. I hans innerste var det sprunget en kilde som ingen kunne stanse. Stadig vekk, år etter år hamret han løs på folk med denne besværlige idéen — at kirkene og menighetene skulle sende ut misjonærer. Få ville høre på. Men han holdt på, holdt på. Endelig fikk han høve til å tale på et stevne. Det ble sikkert holdt mange og gode prekener på stevnet i Nottingham i mai 1792. Lærde menn og veltalende menn holdt både gode og store taler. Men alt det er glemt. Og hele stevnet ville ha vært glemt hvis ikke William Carey hadde holdt sin berømte misjonspreken. Teksten hentet han fra Esaiasboken: Utvid plassen for ditt telt. La dem spenne ut teppene til din bolig. Hindre dem ikke! Strekk dine snorer langt ut. Gjør dine teltplugger faste. For du skal bre deg ut både til høyre og til venstre. Din ått skal

overvinne hedningefolk...!

Og det var glød i den talen. Det var ord som ikke bare inntrengende nådde fram til de åndeløst lyttende skarer omkring ham, men som i hjertene tente en slik begeistringens brann at den satte igang det verdensmisjonens skred som siden er vokset fram til å bli den merkeligste, mest storslåtte, men også mest stillfarende av alle de mange «bevegelser» som er gått over vår verden i de siste 150 år — og som idag er foldet ut i en bredde som spenner om hele jorden og i et omfang som rekker de fjerreste og i en dypde som når ned til de mest forsømte og forlatte. Og i prekenen formet han de bevingede ord som siden er blitt verdensmisjonens motto: *Forsøk store ting for Gud. Forvent store ting fra Gud. — Forsøk. Forvent.*

Og under dette slagordet har opp gjennom årene hundrer og tusener av slektens beste ungdom gått ut og gitt sitt liv og ofte også sin død for å bringe kristendommens evangelium til de mange som satt i mørket og lengtet etter lys.

Men dette gikk ikke lett til å begynne med. England var i krig med Napoleon. De store kirkene og den brede massen hadde annet å tenke på enn hedningemisjon. Det mektige britiske monopol i India ville ikke ha misjonærer sendt ut dit. En dansk skute måtte frakte Carey og hans følge til Kalkutta. Og ingen tok imot dem. Penger hadde de ikke. Hans medarbeider skilte lag med ham. Hans kone ble sinnsjuk av fortvilelse og håpløshet. Carey selv så ingen menneskelig utvei. Den engelske garnisonsprest bød ikke Carey en gang en stol eller et glass vann da han kom for å be om hjelp. Den 23. januar 1794 skrev han i dagboka: Jeg har ingen venner her — uten ham! Og hvordan gikk det?

Noen år etter var det selskap i guvernørens palass i Kalkutta. Alt som eide rang og makt i britisk India var innbudt. Det militære og sivile aristokrati satt ordensbeheget rundt de praktfulle bord. Men — blant dem var Carey. Tenk, hvisket noen, misjonæren er også bedt. En offiser kunne ikke holde seg. Han måtte si en spydighet. Si meg, hr. Carey, var De ikke opprinnelig skomakermester? Det gjorde fnisende lykke. Nei, hr. oberst, sa Carey. Skomakermester har jeg aldri vært.

A, tenk Ser De jeg var ble ald

Han råder. sitt g Fort W var det Hans å hans in tur og selvfølg kom de Careys te seg. sitt inn braltar.

Og h klang o selskap ten som sempel etter de forkynn ske og de med i de Carey o foldet u idag er århundr

*Forsø vent! S forventn det var ungdom gantiske dikteren*

Jeg hilser en trofast

Det er de som alltid

Det er den som tapper

Det er dem så lenge de

Det va misjonsst Kalkutta. stig opp William C seg ærbo Duff, det Indiamisj sammen skjedd sid 1793, var En forvan dia og me

Å, tenkte de. Han skammer seg. — Ser De, hr. oberst, fortsatte Carey, jeg var bare lappeskomaker. Jeg ble aldri mester i det faget!

Han var blitt mester på andre områder. Hans misjon hadde opplevd sitt gjennombrudd. Da den store Fort William-høgskolen ble opprettet, var det naturlig at Carey ble rektor. Hans årelange slit med språkene og hans intime kontakt med innfødt kultur og folkelykke gjorde det til en selvfølge. Fra alle Indias provinser kom det begavet innfødt ungdom til Careys lærestol. Og misjonen bredte seg. Kristendommens lys holdt sitt inntog i dette hedendommens Gibraltar.

Og hans virksomhet vakte gjengklang også der hjemme. Misjonsselskap ble stiftet. Baptistmenigheten som Carey selv kom fra, ble eksempel for de andre. Det ene land etter det andre ble lagt inn under forkynnelseens plog. Det som de danske og tyske pietister hadde syslet med i det små i det 18. århundre, tok Carey og hans venner i det 19. og foldet ut til den verdensmisjon som idag er det vakreste trekk i det 20. århundres verdensbilde.

Forsøk, hadde Carey sagt, og Forvent! Selv hadde han forsøkt. Hans forventning ble også innfridd. Skredet var løst. Verdens ypperste ungdom vek ikke tilbake for det gigantiske i oppgaven. Det er dem dikteren (Gabriel Scott) synger:

Jeg hilser med min kårde en flokk blant  
skarane,  
en trofast armé: Alle korstogsfarerne.

Det er dem som et mål tenner ild i øyet,  
som alltid har trosset, som aldri ble bøyet.

Det er dem hvem en hellig sag var alt,  
som tappert gikk forrest og visste de falt.

Det er dem som vil kjempe til evige tider —  
så lenge det finnes en sjel som lider.

Det var en stille sommerkveld på misjonsstasjonen Serampore ved Kalkutta. En ung mann kom spenstig opp hagegangen. Da han nådde William Careys liggestol, bøyde han seg ærbødig. Det var Alexander Duff, det neste slektsledds fremste Indiamisjonær. De begynte å tale sammen om den utvikling som var skjedd siden Carey 41 år tidligere, i 1793, var gått i land på indisk jord. En forvandling var skjedd. Med India og med verden. Alexander Duff

# Gled eder i Herren alltid.

(Forts. fra forr. nr.)

Så vil vi isteden kune takke Gud for dette herlige løfte og lovsangen høres på grunn av at vårt hjerte var løst og fritt på dette område. Enken i Sarepta var en praktiserende kristen; halleluja. Hun fikk også høre herlige ord fra Gud gjennom profetene i det vanskelige øyeblikk: Frykt ikke. Det så menneskelig sett rart ut at Gud sendte profeten til denne stakkars enke. Det kunne jo tenkes, at det hadde vært mange andre som hadde bedre anledning for å huse ham, men Herren skulle vise sin gudommelige makt og omsorg for dem. Det var jo ikke så meget hun hadde, men hun gjorde i tro som profeten sa, og hun fikk også oppleve og erfare at Gud oppfylte sitt løftesord for dem. Melkrukken ble ikke tom og oljekruset fattes ikke olje etter det ord som Herren hadde talt igjennom Elias. (1. Kongebok 12, 16). Så du tvilende husmor, som har ditt hjerte fullt av bekymringer for disse ting, så endog dine ord blir sukkende og klagende og dine tanker, ja til og med dine ben flakker hit og dit for å få fatt på disse ting som legemet trenger: Overlat i bønn, hver dag, disse ting til Herren og pris hans navn nå i den vanskelige tid, så skal vi som enken få de samme opplevelser. Oljekruset skal ikke fattes olje og melkrukken skal ikke bli tom. La oss

kunne ikke holde tilbake et utbrudd av beundring for den innsats Carey hadde gjort.

Men da reiste han seg i stolen, den gamle mannen på 73 år. Det kom glans i hans trette øyne. Tårerene strømmet til. Og stemmen hadde igjen den gamle myndighetens klang da han sa: Unge venn, tal ikke om William Carey. Tal om William Careys frelser!

Noen få dager etter døde han for noe over 100 år siden. Denne verdenshistoriens store åndens helteskikkelse gikk fra livet til udødeligheten. Vi minnes Apenbaringsbokens ord: Salig er de døde som dør i Herren. De skal hvile fra sitt arbeid. Men — deres gjerninger følger med dem.

«Misjons-Vennen».

komme bort fra å ha dette som en historisk beretning og en teori i hode. For å bli praktiserende kristne må vi med visshet i vårt hjerte, kunne love Herrens navn og glede oss i hans løfter også når det er lite i melkrukken og oljekruset. Ser vi på Paulus og Sias når de satt i fengslet, da får vi se lovsangen til Gud var et utbrudd av den visshet og tillit som de hadde til Herrens ord; for når visshetens og tiliten fyller hjertet, så bryter lovsangen ut og erfaringene uteblir ikke. Det fikk enken, Paulus og Sias erfare. Og det kan du og jeg få erfare så sant vi forlater oss på Herren og ikke liter på vår forstand. «Og gled deg i Herren,» sier David i Sal. 37, 4 «så skal han gi deg hva ditt hjerte attrår.» Den legemlige øvelse er nyttig til lite, men Guds frykten er nyttig til alt.» Hvorledes blir en idrettsmann f. eks. en turner eier en bokser mester? Jo, ved øvelse! De setter inn alt på å vinne. Fornekter seg selv mange ting og ofrer tid og krefter og trener og trener. Tilslutt øver de legemet og så blir de mestre. På samme måte kan vi oppøve oss i Guds frykt. Oppøve oss til å gå i tro og tillit ut på hans evige og sanne ord, så vi blir sikre og stabile kristne. Så kan lovsangen til Gud lyde fra våre hjerter under alle tider og forhold. Ja, så Pau-Herren alltid!» atter vil jeg si: «Gled eder i eder!»

Broderhilsen!

Simon Olsen.

## Øye for øye - - .

«I har hørt at det der er sagt: øye for øye og tann for tann. Men jeg sier eder at I skal ikke sette eder imot den som er ond mot eder, Matt. 5, 38—39.

Øye for øye! Det er den alminnelige leveregel blant folk. — Som du gjør mot meg, så skal du få igjen. Jeg skal nok huske det! Dette er tankegangen. Og denne tankegang er moderskjødet til all strid på jorden. Både i det små og i det store. Det er dette som gjør samfunnet til et ulvebol — og heimen til en slagmark.

Kristus satte inn i verden det mot-

satte prinsipp: I skal ikke sette eder imot den som er ond mot eder. Det vil si: Du skal ikke stå på din «rett». La den fare.

Vi føler det alle: et sådant livssyn ville forandre verden totalt. Det onde ville miste sin makt. Saktmodighet avvepner. Den seirer, som be-seirer seg selv.

Aldri viste Jesus seg så mektig som da han taug til folkehopen som slo ham og hånet ham.

Hvor det er godt å kunne komme dit at en ikke bryr seg om sin «rett». Det er mulig å komme dit. Ved Jesu makt og kjærlighet er alt mulig. Ved å gå i skole hos ham, som ikke skjente igjen da han ble overskjent.

Men der skal megen nåde til. Og megen bruk av nåden. Og megen ærlig vilje og utholdenhet. Men ta fatt! Alle himmelens krefter står til din rådighet.

Jeg formår alt i Kristus som gjør meg sterk.

Edin Holme.

## Til „Misjons-Røsten“.

Tidligere har jeg ikke sendt noe til bladet, men vil nå sende noen linjer og si: Hittil har Herren hjulpet i alle ting. Gud være lov og takk.

En ung broder i Herren (nyfrelst) — Jens Edvardsen — og jeg reiste med Guds vilje til familien O. Karl- sen, «Fredenborg», Skjeberg, søndag den 3. mai, da møtet var bestemt der til kl. 4 etterm. Mange folk møtte fram fra by og land. God sang og musikk.

Br. O. Karlson ønsket de frammøt- te hjertelig velkommen og åpnet mø- tet med å lese salmen 46, vers 1—10 — at Gud var vår tilflukt og styrke, og i trengslene har Han vært såre stor og Hans velsignede strøm har gledet Guds stad — som er den høye- stes helligdom. Gud er i sin helligdom og hans barn mettes overflødig av alt det dyrebare som finnes der og med overstrømmende glede nytes disse herlige retter. Derfor rokkes ikke denne helligdom, om enn havet bru- ser og riker på riker rokkes og jor- den smelter.

Han er vår Gud — sa broderen — Han gjør ende på krigene over den hele jord og sønderbryter buer. Han avhugger spydet og oppbrenner vog- nene med ild. Mange kjærlige for- maninger og oppmuntringer ble lagt

tilhørene på hjertet og ble oss til ve- derkvegelse og husvælelse.

Etter denne innledning ble der bønn og lovprisning på kne.

En velsignet stund.

Str. ne Anna Hansen og Mina Kingsrød fra Sarpsborg sang og spilte og avla dyrebare og herlige vitnes- byrd om hva der var blitt dem til del ved frelsen i Jesus Kristus og dette var til stor velsignelse for oss.

Undertegnede leste opp Fil. 3, 12, 21. Å være grepen av Kristus og glemme det som er bak og jage mot målet til Seiersprisen — *Klenodiet — Livsens krone* — som hører med til Guds kall deroventil i Kristus Jesus. Likeså ble der nevnt det dyrebare å ha sitt liv skjult med Kristus i Gud. Tenk hvilken nåde.

Br. Hasselgren fra Ise st. leste sal- men 15 og talte med alvor og salvelse om, at dette var en resept for alle som er i samfunn med Jesus Kristus. En alvorlig formaning til oss alle om å ha blikket vendt oppad og at vår hu må være til det som er oventil, hvor Kristus sitter ved Guds høye hånd.

Siden gikk sang og vitnesbyrd slag i slag til 9 stykker hadde vitnet om Jesu store kjærlighet og godhet mot dem.

Flere nyfrelste sjeler var møtt fram og alle vitnet om Jesus med stor frimodighet og erfarte en rik velsignelse fra Gud.

En frigjørende ånd hvilte over oss alle.

Elektrikker Arnt Hedin, som i disse dager var grepet av Kristus, vitnet om Guds store godhet mot ham og frydet seg i Guds salige strøm.

Br. Bustgård — bror til br. Arvid Bustgård — vitnet og takket Gud og var usigelig glad over Guds store barmhjertighet mot ham.

Den unge plante i vingården — br. Jens Edvardsen — uttrykte sin store glede over den store nåde som også var blitt ham til del ved forløsningen i Kristus Jesus.

Et salig møte og samvær som sent vil glemmes.

Deretter takksigelse og lovprisning fra mange for de marvfulle, fete og herlige retter som vi var blitt mettete med fra Guds helligdom.

Huset «Fredenborg's» vertinne — str. Marie Karlson — overrasket oss så med å innby til et veldekket bord med deilige, smakfulle retter til vårt

legeme og vi nød også disse ting med hjertets fryd og glede.

Atter takksigelse og lovprisning.

Alt fra Herren.

Så måtte vi skilles. Noen til Hal- den, noen til Sarpsborg og Fredrik- stad. Noen hit og noen dit.

Snart vil Jesus samle alle sine hjem.

En kjær hilsen til alt Guds folk. Trara pr. Fredrikstad den 9. mai 1942.

Ludv. J. Hystad.

**MISJONEN I SØNDAGSSKOLEN.** Det er naturlig at misjonen får en bred plass i søndagsskolen; skriver misjonsprest Racin Kolnes i «Norsk søndagsskoleblad». Som be- grunnelse for dette nevner han følgende: Søndagsskolelæreren er som regel personlig kristen, og en personlig kristen bør også være misjonsvenn. For det annet er søndags- skolen et arbeid med Guds ord; og når vi be- fatter oss med ordet kan vi ikke unngå å bli opptatt med misjonstanken. En tredje ting som gir misjonen plass i søndagsskolen er behovet for fortellinger. Bibelen er jo ho- vedkilden til disse, men læreren griper også til kirke- og misjonshistorien etter godt stoff.

## „Misjons-Røstens“ kommisjonærer:

Askim: Astrid Kløverud, Høgmo og J. C. Løken.

Arendal: K. Iversen.

Bergen: Lydia Johannesen, Skostre- det 9 B.

Brevikbotn: og på reiser: O. Gamst

Drammen: Rackel Syvertsen, Å- veien 19, Danvik.

Haugesund: Bolette Alfsen.

Holmestrand: Dagny Sjuve.

Kistrand, Parsangerfjord og på reiser: evang. Kristian Skipperud.

Kristiansand S. og på reiser: Evang. Hans Vennesland.

Mandal: Tønnes Lundevik, Solvang

Mosterhamn: Chr. Størksen jr.

Mjøndalen: Arnt Gundersen.

Oslo: Arnt Andersen, Toftesgt. 41.

Råde: Harald Skovly.

Rygge: Johan Gundersen.

Storsteinnes, Balsfjord og på reiser: Evang. Henrik Eilertsen.

Slemmestad: Joh. O. Johnsen.

Sætre, Hurum: Harald Olsen.

Tofte, Hurum: M. Roås.

Tjømmø: P. Johansen, Mågerøy.

Volda, Sunnmør: M. Støve.

V. Gran og på reiser: Evang. Helmer Moger.

Bladet kan bestilles og kontingent betalet til ovenstående kommisjonæ- rer.